

“எஞ்சோட்டுப் பெண்” கவிதைகளில் சமூக மாற்றங்கள்

ந. அஜித் குமார் ^{அ, *}

^அ இக்கால இலக்கியத்துறை, தமிழியற்புலம், மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம், மதுரை-625021, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Social Changes in “Enjottu Pene” Poem

N. Ajith Kumar ^{அ, *}

^அ Department of Modern Literature, School of Tamil Studies, Madurai Kamaraj University, Madurai-625021, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
ajithpandian.in@gmail.com

Received: 30-08-2022
Revised: 13-10-2022
Accepted: 08-11-2022
Published: 08-12-2022

ABSTRACT

Changes in social life and society is very common in every period. These changes in society is called the ideology of social change. M.N Sreevasan expressed the ideology of social change as two primary concepts. One of them is westernization that is the changes occur due to the cultural influence of western countries. Scholars opine that the autonomies affected by westernization are rootless. Records recorded in Tamil literature are designed to identify the root of these changes. A book of poetry called “Enjottu Pen” by Tamilachi Thangapandian’s traces these roots. This article is based on four poems to highlight the various changes that happens in village and how people changes their village life to city. These people are influenced by their childhood friendship memories. The article discusses about the traditional life, worship, beliefs and village life. It also highlights the fact that westernization uproots the human self-esteem.

Keywords: Enjottu Pen, Tamilachi Thangapandian, Culture, Social Change, City Life

முன்னுரை

சமூக மனிதர்கள் ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் புதிய மாற்றங்களை ஏற்படுத்தவும் அம்மாற்றங்களுக்கு ஏற்பத் தம்மை மாற்றிக் கொள்ளவும் செய்கின்றனர். ஒவ்வொரு மனிதத் தன்னிலையும் சமூகத் தன்னிலையாக மாறுவதனை சமூகவயமாதல் என்பர். குழந்தை தான் வளரும் சூழலில்தான் பண்பாட்டு அமைப்புகளைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்கிறது. வாழ்வியல் சார்ந்த அனைத்துப் பண்பாட்டுச் சொல்லாடல்களும் குழந்தை வளர வளர பிறரால் கற்றுத் தரப்படுகிறது. மனிதர்கள் தாம் வாழும் சூழலில் பல சிக்கல்களை எதிர்கொள்கின்றனர், அவை, சாதி, சமய, பழக்கவழக்கம், சடங்குகள், நம்பிக்கைகள், திருவிழாக்கள் எனப் பலவற்றிலும் தன்னை இணைத்துக் கொள்வதன் வழி உருவாகக் கூடியவையாக இருக்கின்றன. இத்தகைய பண்பாட்டு அமைப்புகள் ஒவ்வொரு மனிதரின் வாழ்வியலை தீர்மானிக்கக் கூடியதாக அமைகிறது. இவ்வமைப்புகளோடு இணைந்தோ முரண்பட்டோ ஒருவர் வாழத் தலைப்படுகிறார். ஒவ்வொரு சமூகமும் கொண்டிருக்கும் பண்பாட்டு அமைப்புகள் அச்சமூகத்தின் அடையாளங்களாக உருப்பெறுகின்றன. சமூகத்தில் ஒவ்வொரு மனிதருக்கும் ஒவ்வொரு முக்கியத்துவம் காணப்படும். அவரவர் ஆற்றல், திறன், அறிவு ஆகியவற்றுக்கு ஏற்ப தனக்கான இடத்தை தக்க வைத்துக் கொள்கிறார். பண்பாடு சார்ந்த வழக்கங்களை ஒருவர் மேற்கொள்ள சமூகத்தால் வற்புறுத்தப்படுகிறார். ஆண், பெண் என இரு தன்னிலைகள் சமூகத்தில் இணைந்து வாழும் வகையில் அமைப்புற்று விளங்குகிறது. எனவே உயிரியல்பு சார்ந்த பல்வேறு செயல்பாடுகள்

இருவராலும் நிகழ்த்தப்படுகின்றன. அதில் திருமணம், சடங்கு, நம்பிக்கை, வழிபாடு போன்றவை முதன்மையான பங்கு வகிக்கின்றன. இவை பண்பாட்டு அமைப்பின் இன்றியமையாத கூறுகளாகும். சமூகம் தோன்றும் போது மனிதர்கள் தமக்குள் இசைவான உறவினை ஏற்படுத்திக் கொள்கின்றனர். அவ்வாறு தமக்குள் ஏற்படுத்திக் கொண்ட இசைவான உறவின் அடிப்படையில் பொதுவான வழக்கங்களும் உருவாகின்றன. மனித உறவுகளை வகைப்படுத்தி அதனை நெறிப்படுத்தும் அறங்களும் உருவாகின்றன. இவ்வாறாக உருவான சமூக அமைப்பின் பண்பாட்டுத் தன்மைகளை உள்வாங்கிக் கொள்ளும் சமூகத் தன்னிலையாகவும் எழுத்தாளர்கள் காணப்படுகின்றனர். “எழுத்தாளன் தனித்து இருந்து வாழும் ஒருவன் அல்லன். அவன் சமூகப் பிராணி” என்ற கூற்றில் இதனை அறிந்து கொள்ளலாம் (Kailasapathy, 2009). அதாவது இலக்கியவாதிகளால் உணரப்படும் சமுதாயம் அவ்விலக்கியங்களில் புலனாகின்றன. எனவே தான் வாழ்ந்து வந்த சமூகத்தை பிரதிபலிக்கத் தக்கனவாக அவர்களது இலக்கியங்களும் அமைகின்றன. சமூகத்தின் பல்வேறு கூறுகளை உள்ளடக்கியதாக இலக்கியங்கள் அமைகின்றன. வரலாறு, பண்பாடு, பழக்க வழக்கங்கள் எனப் பலவற்றைப் பற்றியும் எடுத்துரைக்கின்றன. அந்த வகையில் தமிழ்ச்சி தங்கப்பாண்டியன் எழுதி எஞ்சோட்டுப் பெண் நூலில் பண்பாட்டு அமைப்புகள் குறித்த செய்திகளை சுருக்கித் தருவதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

சமூக மாற்றம்

இடையறாது சமூகம் மாறிக் கொண்டே இருப்பதையே மார்க்ஸ் இயங்கியல் எனக் குறித்தார். “எல்லாம் மாறிக் கொண்டே இருக்கிறது” என்று மார்க்சின் விதிகளைக் குறித்துக் கூறுகிறார் (Agathiyalingam, 2018). இந்தியா போன்ற சமூகங்களில் அசைவியக்கங்கள் அமையும் விதத்தினை இரு சமூக மாற்றக் கருத்தியல்கள் மூலம் வெளிப்படுத்தினார். அவை மேல்நிலையாக்கம், மேற்குமயமாக்கம் என்பனவாகும். மேல்நிலையாக்கம் என்பது சமஸ்கிருதமயமாதல் என்றும் உயர்நிலையாக்கம் என்றும் கூறப்படுகின்றன. மேற்குமயமாக்கம் என்பது காலனிய ஆட்சியின் மூலம் பண்பாட்டு நிலையில் மேலை நாடுகளின் செல்வாக்கினை இந்திய மக்கள் பெறுதல் குறித்ததாகும். “கடந்த சில நூற்றாண்டு நிகழ்வுகளை நோக்கும் போது அதாவது இந்தியாவில் அந்நியர்களின் வருகைக்குப் பின்னர் பண்பாட்டின் மையத் தளங்களாக விளங்கும் மொழி, சமயம் ஆகிய இரண்டு தளங்களைக் காட்டிலும் பிற தளங்களில் மாற்றம் வெகுவாக நிகழ்ந்துள்ளது” என்னும் பக்தவத்சலபாரதியின் கூற்று மேற்குமயமாதலால் ஏற்பட்டிருக்கும் மாற்றங்களைச் சுட்டுகிறார் (Bhaktavatsala Bharathi, 2002). தொழில்நுட்பம், அறிவியல் வளர்ச்சி ஆகியவற்றின் மூலம் தன் வேர்களை இழக்கும் நிலை அல்லது மேற்கு நாடுகளின் பண்பாட்டு அடிப்படையில் தம்மை அனைத்து விதங்களிலும் மாற்றிக் கொள்ளுதல் என்பதாகும். இவை பண்பாடு சார்ந்த பல்வேறு கூறுகளில் வெளிப்படுகின்றன. குடும்பம், வாழ்வு, நகரமயமாக்கம் என்பன போன்றவை மேற்குமயமாதலினால் பாதிப்புக்கு உள்ளாகும் சமூக நிறுவனங்கள் ஆகும். கிராம வாழ்வை பெரிதும் இழப்பதற்கு மேற்குமயமாக்கமே காரணம் என்பதை வெளிப்படுத்தும் வகையிலேயே கவிஞரின் கவிதைகள் அமைகின்றன

தமிழ்ச்சி தங்க பாண்டியனின் கவிதையுலகு

நவீனக் கவிதைகள் தளையை விலக்கிக் கொண்டன. புதிய சொல்லாடல் வெளியை புதுக்கவிதைகள் உருவாக்கின. சமூகத்தின் பல்வேறு தளங்களைப் பற்றியனவாக இக்கவிதைகள் அமைந்தன. எழுத்து, கசடதபற, அஃக், நடை, படிகள், வானம்பாடி போன்ற இதழ்கள் கவிதை வளர்த்தவை இலக்கிய வரலாற்றில் கூறப்படுகின்றன. சிற்றிதழ்களான தீவிர இலக்கிய இதழ்களில் எழுதி புகழ் பெற்றவர்கள் தமிழ்ச் சூழலில் மிகுதியாக இருக்கின்றனர். அவர்களில் ஒருவராகக் கருதப்படுபவர் தமிழ்ச்சி தங்கப்பாண்டியன் ஆவார். அரசியல் பின்புலம் உள்ள இவரது கவிதைகள் மட்டுமல்லாது, ஆய்வுகள், கட்டுரைகள், சிறுகதைகள் போன்றனவும் தமிழ்ச் சூழலில் பெரிதும் கவனம் பெற்றவையாகும். அவருடைய எஞ்சோட்டுப் பெண் கவிதைத் தொகுப்பானது பால்ய நினைவுகளை மீட்டும் வகையிலானது. தன் பிறப்பு, நாகரிகத்தால் தொலைந்த கிராமத்து வாழ்க்கை எனப் பலவற்றை

நினைவுகளால் மீட்டுகின்றார் என்பதை, “தனதுநிலம் சார்ந்த அடையாளங்களை அவர் முன் வைக்கவில்லை. ஓர் இறந்தகால எச்சமாகப் பதிவதன் மூலம் அதை ஒரு கண்காட்சிப் கூடமாக மாற்றுகிறார். இழந்தநிலம் இனிப் பிரதியாக்கம் வழியாக உயிர்ப்புடன் காட்சிப்படுத்தப்படுகின்றது அவரது கவிதைகளின் அடுத்த பரிமாணம் நகரத்தால் நெருக்கப்பட்ட நவீனத்துவத்தின் மனச்சிதறல் கண்டடையும் ஒரு கிராமியப் பேராண்மையாகக் கவிதை வெளிப்படுகிறது” (என்று தமிழ்ச்சியின் கவிதையின் சாராம்சம் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது (Amirtaraj, 2019). அவருடைய கவிதைகளில் இருந்து பண்பாடு சார்ந்த பல்வேறு செய்திகள் வெளிப்படுகின்றன. திருமணம், சடங்கு, நம்பிக்கை, கிராம வாழ்க்கையின் இயல்பான சித்தரிப்புகள், பழக்க வழக்கங்கள் எனப் பலவற்றைத் தரிசிக்க முடியும்

நினைவுகளின் ஏக்கம்

தான் கண்டடைந்த நகர வாழ்விலிருந்து தன்னை பிரித்துக் கொள்ள ஏங்கும் மனநிலையை வேர்களைத் தேடும் பூர்விகக் குடிகளின் மனநிலையோடு ஒப்பிடலாம். கவிஞர் தான் சிறுவயதில் தன் சிற்றப்பாவிற்கும் தனக்குமான உறவை இந்த வகையிலேயே காணலாம்.

“சாராயம் போட்டிருந்தால்
அப்பா அறியாமல்
பூனை நடை நடந்து
பின்பக்கமாய் வந்து
கோழிக் குழம்பு ருசிக்கும்
சேத்தூர் சித்தப்பா எப்போதும்
எனக்குக் கனகாம்பரமும்
கலர்ப் பூந்தியும் வாங்கி வருவார்”

என்னும் கவிதை வரிகள் சிறுவயது வாழ்வின் துயரமற்ற தன்மையை வெளிக்காட்டுகிறது. சிற்றப்பாவின் செயல்பாடுகள் பெரியோரை மதித்து நடந்து கொள்வதை சுட்டுகிறது. இன்றைய நாகரிகமானது தந்தையை சக நண்பராய் மதித்தல் என்னும் நிலையில் கீழ்மையான நடத்தைகளைக் கொண்டதாக இருப்பதை இதன் மூலம் சுட்டுகிறார் எனலாம் (Thamizhachi Thangapandian, 2017).

“வளர்ந்த மகளிருக்க
அவர் மறுதாரம் முடித்த பொழுது
பேச்சு முறிந்த பொழுதும்
சேத்தூர்ப் பக்கம்
போனவுக வந்தவுகளிடம்
கனகாம்பரமும் கலர்ப் பூந்தியும்
தவறாமல் தந்து விடும் சித்தப்பா
படுக்காமல் கொள்ளாமல்
பொதுக்கென்று
போனதாய்ச் செய்தி வந்த போது
பாப்கார்னிலும் கோக்கிலும்
பட்டணத்து வாசியாகி

இருந்த எனக்கு
 உடனே புறப்பட
 முடியாமல் உத்தியோகம்
 என்றொரு நொண்டிச் சாக்கு
 ஒரு மாதம் கழித்துச்
 சேத்தார் போய்த் துக்கித்த
 என்னை
 வழியனுப்பிய சின்னம்மா
 கையில் திணித்த துணிப்பொட்டலம்
 கிளம்பிய அவரசத்தில்
 மறந்தே போய்விட
 ஊர்வந்து சேர்ந்து
 ஒதுங்க வைத்த ஒரு தினத்தில்
 கையில் அகப்பட்டது.
 கசங்கிய காகிதங்களில்
 கனகாம்பரமும் கலர்ப் பூந்தியும்
 வண்ணமிழந்தும்
 உலர்ந்து உதிர்ந்தும்”

என்னும் கவிதை வரிகள் தன் சித்தப்பாவிற்கும் தனக்குமான பாந்தமான உறவை வெளிக்காட்டுவதாக அமைகிறது (Thamizhachi Thangapandian, 2017). சிறு வயதில் அவர் செய்த செயல்களில் ஏற்புடைமை இல்லாமல் கோபித்துக் கொண்ட போதும் அவர் நினைவாய் வாங்கித் தரும் கனகாம்பரம் மற்றும் கலர்ப் பூந்தி என்பன அவரது நினைவை மீட்டும் வகையிலானவை. நகர வாழ்வில் தன் நிலை மாறியிருக்கிறது என்பதையும் சுட்டிக்காட்டுகிறார். பட்டணத்து வாசி என்னும் சொல் மேற்குமயத்தால் மாறிப் போன நிலையினைக் கூறுவதாக அமைகிறது. பாப்காரன், கோக் என்பன இங்கு ஊடுருவிய மேலை நாட்டு உணவு பண்பாட்டினை உருவாக்கியவையாகும். கோக் என்னும் பானம் இந்தியர்களிடம் ஏற்படுத்திய மாற்றங்கள் அவர்தம் சுகாதாரமான வாழ்விற்கே இடர்பாடாய் அமைந்ததை இன்றைய சூழல் எடுத்துக்காட்டும் படிப்படியாக நகர வாழ்விற்குள் தன்னை அமிழ்த்துக் கொள்ளும் போது வேறுவழியில்லாமல் மேற்கின் பண்பாட்டினை உட்செரித்தல் என்பது இயல்பான ஒன்றாக மாறி விடுகிறது. பூர்விகத் தன்மை என்பது இப்பண்பாட்டிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொண்டு வேர்களைத் தேடுவதாக அமைகிறது. இறப்புக்குக் கூட செல்லாமல் நகர வாழ்வு தடுத்து விடுவதையும், தன் மகளின் வருகைக்காக சித்தப்பா வாங்கி வைத்திருந்த கனகாம்பரம் மற்றும் கலர்ப்பூந்தி ஆகிய வேர்களின் மீது நாட்டம் கொள்ளச் செய்வதாகவும் கவிதையில் கூறுகிறார்.

முடியனூர்க்கிழவி

அறிவியல் வளர்ச்சியினால் பெரியோரின் மருத்துவத்தை மறுதலிக்கும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டவர்களாக இன்றைய சமுதாயத்தினர் இருக்கின்றனர். மக்களிடம் இருந்த பாரம்பரிய மருத்துவ முறைகள் ஆங்கிலேய அறிவியல் நுட்பத்தினால் அழிக்கப்பட்டதையே பழைமையை மீட்டெடுக்கும் சிந்தனையாளர்கள் வெளிப்படுத்துகிறார்கள். “இந்தியாவை ஆண்ட இங்கிலாந்து ஆட்சி இந்திய ஒன்றியத்திலிருந்து உற்பத்தி கேந்திரமாகவும் வருவாய்த் தரக் கூடிய அட்சயப் பாத்திரமாகவும்

மட்டுமே பார்த்தது. இவர்கள் முதலில் கை வைத்தது. சித்த மருத்துவம், மக்கள் மருத்துவமாக இருப்பதைக் கண்டு நாவிதர்கள், மருத்துவச்சிகளை மக்களிடமிருந்து முதலில் அப்புறப்படுத்தினார்கள்” என்று மரபான பல்வேறு மருத்துவ முறைகள் அழிந்து போனது மேற்மயமாதலின் விளைவாகும் எனக் கூறுவதைக் காணமுடிகிறது (Muthunagu, 2022). முடியனூர்க் கிழவி பற்றி கவிஞர் எழுதியிருக்கும் கவிதையில் மேலைமயமாதலினால் மறந்து போன பல்வேறு நம்பிக்கைகள், மருத்துவ முறைகள் ஆகியனவற்றை மீள் நினைவுக்குக் கொண்டு வருகிறார்.

“செருப்பில்லாமல்

சூடுவெயிலில்

நடந்தே தடிப்பேறிய

கால்களில்

தலைமுடியில் திரித்த

கருவளையத்தைக்

காத்து கருப்பு

அண்டாதிருக்க

அணிந்திருப்பாள்”

என்னும் கவிதையில் கிழவிகள் தாம் கடைபிடித்து வந்த பல்வேறு நம்பிக்கைகளின் அடிப்படையில் சிலவற்றை தவறாமல் செய்து வருகின்றனர் என்பதை வெளிப்படுத்துவதாக அமைகிறது. காத்து கருப்பு என்னும் சொல் நம்பிக்கையின்பாற்பட்டதுதான் இதனுள் பாரம்பரியமும் மரபும் மறைந்திருக்கின்றன (Thamizhachi Thangapandian, 2017). இன்றைய நகர வாழ்வின் இதனைக் கேலி செய்யக் கூடும். ஆனால் கவிஞர் அந்தக் கிழவியின் செயலை பாரம்பரிய மருத்துவ முறையின் குறியீடாக வெளிப்படுத்துகிறார்.

“முழுக்க அம்மை வந்து

எனக்கு

மூன்று தண்ணீர் விட்டவுடன்

முத்தாலம்மனுக்குத்

தீச்சட்டி எடுத்த

அக்கிழவி

உதிர்ந்து விட்ட

என் கூந்தல் வளர

ஊருக்கொரு

வைத்தியம் கேட்டு வந்து

நான்கைந்து மாதங்கள்

நல்லெண்ணெய் முழுக்காட்டி

பிடறி ஈரம் காய்ச்

சாம்பிராணி காட்டிப்

பின்

பாண்டி முனி கோயிலுக்கும்

தன் முடி எடுத்தாள்”

என்னும் கவிதை வரிகளில் நம்பிக்கை, வழிபாடு, மருத்துவம் என யாவும் குறிப்பிடப்படுகின்றன (Thamizhachi Thangapandian, 2017). பண்டைய காலத்திலிருந்து கடைபிடித்து வந்த நோய்களுக்கான மருத்துவம் இன்று பெரிதும் மாற்றம் பெற்றிருக்கிறது. வைரஸ் கிருமிகளைக் கொல்லும் ஆற்றல் கொண்ட வேப்பம் மரத்தின் இலை, பூ, காய் ஆகியனவற்றைக் கொண்டு முன்னர் வீடுகளில் செய்து வந்த செயல்கள் இன்று காணாமல் போயின. இதற்கு மேற்குமயமாதல் முதன்மையான காரணமாக விளங்குகிறது. அது போல் வழிபாட்டு நம்பிக்கைகள் நேர்த்திக் கடன்களும் கூட இன்றைய மக்களால் எள்ளி நகையாடப்படுவனவாக உள்ளன. ஆனால் அவை மக்களின் வாழ்வோடு பின்னிப் பிணைந்தவை. அவற்றுக்கு மானிடவியல் காரணங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றை வாழ்விலிருந்து புறந்தள்ளி விட்டமையை எடுத்துக்காட்டி அவற்றை நோக்கி மனதை செலுத்துகிறார் கவிஞர்.

“சாகும் போது போட்டிருந்தாளாம்

சுற்றுலா போன நினைவாய்

விளையாட்டாய் நான்

வாங்கிக் கொடுத்திருந்த

பிள்ளையார் படம் போட்ட

பித்தளை மோதிரத்தை”

என்னும் கவிதையில் நாகரிகச் சமூகத்திற்கேற்பத் தன்னை மாற்றிக் கொள்ள வேண்டிய நிர்பந்தத்திற்கு பழமையைக் கடைபிடித்து வந்த கிழவியும் மாறிப் போனாள் என்கிறார். படிப்படியாக மேலை நாட்டுப் பண்பாட்டுக்குள் மனிதர்கள் தம்மை அறியாமலே செரிக்கப்படுகின்றனர் என்பதையே இக்கவிதை சுட்டுகிறது (Thamizhachi Thangapandian, 2017).

கணினி

மனித நடமாட்டத்தைப் பெரிதும் குறைத்திருப்பது இன்றைய அறிவியல் நுட்பத்தின் கருவியான கணினியாகும். தந்தி, தபால் ஆகியனவற்றையும் மனித உழைப்பையும் குறைத்திருப்பதில் இதற்கு ஈடு, இணை எதுவுமில்லை. மேலைப் பண்பாட்டிற்குத் தம்மை முழுவதுமாக ஒப்புக் கொடுத்ததாக கணினியில் தம் வாழ்வை பிணைத்துக் கொண்டவர்கள் ஆகினர். வாழ்வில் கணினி தவிர்க்க முடியாத பண்பாட்டுப் பொருள் என்பதை கவிஞர் சுட்டுகிறார். வீட்டின் அமைப்பையே மாற்றி விடும் பண்பு இதற்கு உண்டு என்பதையும் எடுத்துரைக்கிறார்

“காலையிலிருந்தே வீடு

கலகலத்துக் கொண்டிருந்தது

நெடுநாள் விருப்பமான

கணினி வாங்கும் கனவு

ஒரு வழியாகக் கைகூடி

மாலைக்குள் அது

வந்து சேர்ந்து விடுமென்று

மென்பொருள் அங்காடியிலிருந்து

தொலைபேசிய அடுத்த கணம்

விட்டு விடுதலையாகி வீழும்

அருவி போல்

வீடு மொத்தமும்

ஆனந்தக் கூச்சலிட்டது”

என்னும் கவிதை வரிகள் கணினியினால் பிணைக்கப்பட்ட மனிதத் தன்னிலைகளின் செயல்பாட்டினை வெளிப்படுத்துகின்றன (Thamizhachi Thangapandian, 2017). அதை வைத்துக் கொண்டால் அகில உலகத்தையும் தாம் வைத்துக் கொள்வதான எண்ணம் அனைவருக்குள்ளும் குடிபுகுந்து கொள்கிறது என்பதை எடுத்துரைக்கிறது. அது வீட்டின் அமைப்பை மாற்றும் வகையிலானது என்பதை,

“இருப்பதோ

இரண்டு படுக்கையறைகள்

இருக்கின்ற எதனையும்

இடம்மாற்ற முடியாது

வரவேற்பறையும்

வசதிப்படாது என்பதால்

வராந்தவைத் தடுத்து

வாகான இடமாக்கி

வடக்கு மூலையில் உள்ள

சன்னலோரம்

வருகின்ற கணினியை

வைத்து விட முடிவாயிற்று”

என்னும் சிந்தனையில் கணினி வருவதற்கு முன் வீட்டின் அமைப்பையும் அதன் இயல்பையும் மாற்றி அமைக்கும் எண்ணம் வந்து விடுகிறது. மேலைப் பண்பாடு என்பது கணினியோடு இயைந்த வாழ்வாக மாறியிருப்பதையும் அதுவே இங்கும் நிலைபெறப்போகிறது என்பதையும் எடுத்துரைக்கிறது. வீட்டில் உள்ள அறைகள் முன்பு இருந்தது போல் இயல்பாக இருப்பதற்கான நிலை மாறுபடுகிறது. கணினி அறை என்ற ஒன்று புதியதாகத் தோன்றுகிறது. அதைக் கையாளும் நுட்பம் வாய்க்கப் பெற்றவரே அதன் அருகில் செல்ல அனுமதிக்கப்படுவர். பிறரை அது துரத்தி விடும் தன்மையிலானது. இத்தகைய பண்பாட்டு மாற்றத்திற்கு வித்திடுவதாக கணினி அமைகிறது (Thamizhachi Thangapandian, 2017).

கிராமத்து வாழ்வின் எச்சம்

சிறு குழந்தைகளாய் வாழ்தல் என்பதையே எப்போதும் விரும்பும் மனம். குழந்தைமைக்குச் சென்று திரும்புவதை கவிஞரின் கவிதைகள் சுட்டுகின்றன. கிராமம் என்பது மனிதர்கள் விசாலமாய் பழங்கும் வெளியாகும். இங்கு நகர் போல நெருக்கடி இன்மையே அங்கு வாழ்தல் மனிதர்க்குக் கிடைத்த வரம் எனப்படுகிறது. கிராமத்தில் கழிந்த பால்யம் குறித்து ஒவ்வொருவர் மனதிலும் தேங்கி நிற்கும் நினைவுச் சுவடுகளையே கவிஞர் தன் கவிதைகளில் வெளிப்படுத்துகிறார். கிராம வாழ்விற்கும் நகர வாழ்விற்குமான வேறுபாட்டினைக் கூறுவதன் மூலம் இரண்டு பண்பாடுகள் மோதிக் கொள்வதனை வெளிப்படுத்துகிறார் கவிஞர்.

“கிராமம் விட்டு

நகரம் குடிவந்த நாள் முதல்

பக்கத்துக் குடியிருப்பு

பார்க்காதிருக்க

இறுகப் பூட்டப்படும்

சன்னல்களின்

உயிரற்ற திரைச் சீலைகளில்

நிலைக்கின்ற சாபமானது”

என்ற கவிதை இரண்டு பண்பாடுகளின் எதிர் எதிர் துருவங்களைச் சூட்டுவதாக அமைகிறது. நாகரிகமிக்க நகரத்தில் பிறர் வீட்டின் நிகழ்வுள் அறியாதிருப்பதே நாகரிகமாகச் சூட்டப்படுகிறது. இறுகப் பூட்டப்பட்ட கதவுகள் மூலம் மனதின் குறுகலையும் எடுத்துரைக்கிறார். ஆனால் கிராமத்து மனிதர்களுக்கு கிராமத்தைப் போலவே விஸ்தீரமான மனதினைக் கொண்டவர்கள் எனக் கூற விழைகிறார் (Thamizhachi Thangapandian, 2017).

பால்ய காலத் தோழி

சிறுவயதில் பழகியவர்களை நீண்ட நாட்கள் அல்லது வருடங்கள் கழித்துச் சந்திக்கும்போது இருவரிடையே நிகழும் சம்பாசனைகள் அனைத்தும் தாம் சிறுவயதில் பழகிக் களித்த இடங்கள், தின்பண்டங்கள் ஆகியவைதான். அவர்கள் தங்களுக்குள் பகிர்ந்து கொண்ட கதைகள் அவை எதற்குள்ளும் அடங்காதவை (Thamizhachi Thangapandian, 2017). தன் பால்யகாலத் தோழியைப் பற்றிய கவிதையொன்றில்,

“மான் விழிகளுடனிருந்த

மயிலாகவே

நீண்ட கூந்தலுடைய உன்னை

என் பால்யத்தில்

வரித்திருந்தேன்

கடல் கன்னிகளைப் பற்றிய

கதைகளைப் போலல்

உன்னைச் சந்திப்பதும்

உரையாடுவதும்

புதிரும் இன்பமும் கலந்ததொரு

இனிமை எனக்கு

வளர் பருவத்தில் சந்தர்ப்பங்கள்

அருகிடினும்

விழாக்களில் சந்திப்பதும்

நோயுற்றால் விசாரிப்பதுமான

சம்பிரதாயப் பரிமாறலாய்

நம் உறவும்”

என்னும் கவிதையில் தான் சிறு வயதில் பார்த்திருந்த தன் தோழி குறித்து எழுதுகிறார். சிறு வயதில் பார்த்த பெண்ணின் சித்திரம் குறித்த கடந்த கால நினைவுகள் அழியாத சித்திரமாக மனதில் குடியேறி இருப்பதால் தற்போதும் அப்படியே இருப்பாள் என்று எண்ணுவதைக் காணமுடிகிறது.

தோழியைச் சந்திப்பது ஒரு கடல் கன்னியை சந்திப்பது போல அரிதானது என்கிறார். நகரத்தின் செல்வாக்கு மனிதர்களைத்தூரமாக்குகிறது (Thamizhachi Thangapandian, 2017). மனங்களை இணைக்க இயலாமல் செய்கிறது. அவர்கள் அடிக்கடி சந்தித்த விழாக்கள் நினைவில் வந்து செல்கின்றன. அது போல நோயுறும் போது சம்பிரதாயமாகவேணும் நலம் விசாரித்தல் நடைபெறுகிறது என்று கூறுகிறது கவிதை.

முடிவுரை

பண்பாட்டு நெருக்கடிக்கும் உள்ளாகியிருக்கும் இன்றைய தூழலிலிருந்து தம் நினைவுகளின் மூலம் பழைமைக்குச் சென்று வரும் வகையில் அமைந்துள்ள எஞ்சோட்டுப் பெண் கவிதைத் தொகுப்பில் கிராமத்து வாழ்விற்கும் நகரத்து மேற்குமயமாதலால் பாதிக்கப்பட்டிருக்கும் வாழ்விற்குமான இடையீட்டைச் சமன் செய்யும் வகையில் அமைந்துள்ளமையைக் காணமுடிகிறது. மேற்குமயமாதல் என்னும் கருத்தியல் இந்திய மக்களிடம் செயல்படுவதைப் பற்றிய பல்வேறு ஆய்வுகள் காணப்படுகின்றன. அறிவியல், தொழில்நுட்பம் ஆகியனவற்றினால் பிணைக்கப்பட்ட மனிதர்களாக மாறிப்போய் விடும் ஆபத்து இருப்பதைச் சுட்டுவதாக இக்கவிதை நூலின் பல்வேறு கவிதைகள் காணப்படுகின்றன. அவற்றில் சிற்சில கவிதைகளில் நகரமயமாதல், பண்பாட்டு மாற்றம், மனிதத் தன்னிலைகளின் அலைவுக்குள்ளான வாழ்வு ஆகியனவற்றை எடுத்துக்காட்டுவதாக அமைந்துள்ளன. மேற்கு நாடுகளின் பண்பாட்டுக்குள் தம்மை அமிழ்த்துக் கொண்டு வேர்களற்று போய் விடுவதை சுட்டுவதாக கிராமத்து வாழ்வை மீட்டெடுக்கும் கவிஞரின் கவிதைகள் அமைகின்றன. சித்தப்பா, முடியனூர்க்கிழவி, சிறுவயதுத் தோழி ஆகியோரைப் பற்றிய நினைவுகளை மீட்டெடுத்தல் பாரம்பரிய மருத்துவம், வழிபாடு, நம்பிக்கை ஆகியவற்றினை மீள் கண்டு பிடிப்புச் செய்தல் தொழில்நுட்பத்தின் அடுத்தகட்ட வளர்ச்சியோடு தம்மை இணைத்துக் கொள்ளும் வகையில் கணினியோடு வாழ்வை பிணைத்துக் கொள்ளுதல் என்பதாக மேற்குமயமாதல் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் தூழலை வெளிப்படுத்துகிறார் கவிஞர்.

References

- Agathiyalingam, (2018) marksiyam endral enna? Oru thodakka nilai kaiyedu, Bharathi Puthagaalayam, Chennai, India.
- Amirtaraj, A. (2019) Thamizhachi Thangapandian Kavithai Veli, Uyirmai Pathippagam, Chennai, India.
- Bhakthavatsala Bharathi, (2022) Tamilar Panpadu, Adaiyalam Pathippagam, Chennai, India.
- Kailasapathy, K. (2009) Samugaviyalum Ilakkiyamum, Kumaran Pathippagam, Chennai, India.
- Muthunagu, R. (2022) Kuppamuni, Uyirmai Pathippagam, Chennai, India.
- Thamizhachi Thangapandian, (2017) Enchottu Pen, Kavya Pathippagam, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License